

1

PRUDKÉ ŠVAHY

Aeriel si opřela široký košík o bok a upravila si kytlici. Dobrých šest set kroků prudkého výstupu, který ona a její společnice měly za sebou, způsobilo, že se jí splývavý kus oděvu zamotal kolem krku a sklouzl stranou.

„Musím si odpočinout,“ vydechla, a aniž by počkala na odpověď, sesunula se na šedivé kameny drsného horského úbočí a prázdný koš postavila vedle sebe.

V kopcích panoval chlad, vzduch byl příliš řídký, aby udržel byt' jen trochu tepla. Ale Sluneční hvězda hrála, do západu zbývalo pouhých šest hodin. Bílé světlo proudilo od západního horizontu, hrálo ji do nahých paží, krku a tváře, ohřívalo rozpuklé kusy skály, na nichž seděla.

Aeriel se zahleděla do dálky na široou pláň Avaricu, zářivou jak perla a třpytící se pod tmavou hvězdnatou oblohou. A téměř přímo před ní se vznášel v modrém a bělostném víru Měsíc. Dole vpravo zahlédla jejich vesnici: malou, vzdálenou, na okraji nížiny u úpatí hor.

„Zvedej se,“ poručila Eoduin a špičkou boty šťouchla Aeriel do zadnice. „Máme před sebou ještě kus cesty.“

Aeriel si povzdechla, vstala a vydala se za svou společnicí. Eoduin byla vysoká a štíhlá, jak se slušelo na dívku z dobré rodiny. Vždyť byla dcerou starosty a její matka nevlastní sestrou místokrále. Také její držení těla tomu odpovídá, dumala Aeriel, i sebevědomí a půvabná domýšlivost související s tím, že celý život strávila v největším domě ve vesnici, vlastnila šestnáct různých kytlic (jen pomyslete, šestnáct! Aeriel měla dvě) a posluhovala jí spousta služebnictva.

K nim patřila i Aeriel. Toužebně hleděla na vlasy své paní, černé jak noční obloha, s modrými záblesky. Eoduinina pleť, světlá a namodralá jako mateřské mléko, slabě zářila i ve tmě. Aeriel byla nejen o hlavu menší, ale měla ještě i chlapeckou postavu a tmavší pleť: matný snědý odstín nedokázalo odstranit ani bělení ptačincem. A vlasy měla stříbrožluté, řídkší a jemnější než Eoduin. Za denního světla nebo v záři lamp vypadaly celkem hezky, ale v popelavém svitu odraženého slunečního světla získávaly ohavný zelenkavý odstín nezralých fíků.

Aeriel si povzdechla a začala šplhat do svahu za Eoduin, obdivovala dívčin dlouhý krok a záviděla – beznadějně – mimovolnou lehkost, s níž starostova dcera nesla košík přehozený přes rameno. Aeriel bylo jasné, že ani tehdy, až sama začne dospívat (tak jako právě teď Eoduin), nebude mít naději, že by dosáhla půvabu své paní.

Po další asi stovce kroků Aeriel zaprotestovala: „Jsme hrozně vysoko.“

Její společnice se ani neotočila a odpověděla: „Vrchol není daleko.“

„Už ani nevidím vesnici,“ namítla Aeriel. Měla pravdu. Cesta je právě zavedla kousek za úbočí hory.

Eoduin se zasmála a zeptala se: „Čeho se bojíš?“ V safí-

rových očích se zračil uštěpačný výsměch. „Temných andělů?“ Zastavila se a dopřála Aerial šanci, aby ji dohnala. „Ty vážně věříš těm starým báchorkám, které nám vypráví Bomba, vid’?“

Aerial se v myšlenkách vrátila k podivným, napůl hloupým, napůl vzrušujícím příběhům, které stará nemotorná žena občas vykládala svým mladším svěřencům v kuchyni. Jeden jim vylíčila jen pár hodin předtím, než se Aerial s Eoduin vydaly do kopců pro svatební kvítí – Aerial se domnívala, že to mělo být varování, i když tahle historka vyzněla spíš zmateně (a tudíž i směšně) než reálně.

Eoduin odhodila košík na zem. Nahrabila se a zkřivila tvář, aby napodobila starou chůvu. „Přízraky,“ šeptala jakoby bezzubými ústy, „přízraky, ty bloumají po horách, lapají těla, dokážou vyvolat sesuvy půdy. Věřte mi...“

Pohrozila Aerial prstem zahnutým jak pařát.

„Věř mi, děvenko, viděla jsem je. Nechoď do kopců, nebo budeš litovat – jestli budeš vůbec naživu.“ Aerial se kousala do rtů, aby se nesmála. Eoduin ji pokaždé pobavila. „A co teprv vampýři!“ láteřila Eoduin dál. „Tihle ikarové; mají spousty černejch křídel a ďábelský tváře. Stačí jedinej pohled a proměníš se v kámen, a jak pak budeš utíkat, děvenko?“

Starostova dcera se začala kymáčet, vzpínala ruce a mumlala dál: „Jeden tě odveče na svůj zámek jako svou nevěstu. A ty víš, děvenko, co dělají ikarové se svýma nevěstama, vid’?“ Její hlas přecházel z tichého šepotu do hysterického pištění. Aerial si přitiskla paže na žebra a snažila se zadržet smích. „Vysávají jim duši!“ ječela pronikavě Eoduin, potom klesla na kolena a jakoby lapala po dechu: „Ach, moje srdce, moje ubohé srdce...“ Přesně takhle to dělala jejich napůl senilní chůva bezpočtukrát.

Aeriel to vzdala a rozesmála se, až se jí zatočila hlava. Vzduch tady v kopcích byl příliš řídký, aby se mohla smát naplno a dlouho. Z té výšky se jí udělalo špatně, takže se musela znovu posadit a opřít si čelo o kolena. Zklidnila se, ale tvář stejně nechala schovanou. Nechtěla, aby šly dál, dokud nepopadne dech.

Chvilí přemýšlela a nakonec zavrtěla hlavou. Ne, neděsily ji pohádky tlusté dobrosrdečné Bomby, nýbrž ty, které vyprávěla Dirna. Vychrtlá tajnůstkářská Dirna, která obvykle sedávala u tkalcovského stavu v dílně kousek od ostatních, civěla do prázdna a tkala hubenými chřadnoucími prsty.

Její příběhy byly jiného druhu. Dirna šeptem vyprávěla o dracích a čarodějnicích, obludách a strašidlech – děsivé historky o smrti utonutím. Eoduin se jim smála stejně jako prostoduchým povídačkám od Bomby, ale Aeriel z nich běhal mráz po zádech. Dirna se do svého vyprávění nikdy nezamotala, mluvila, jako kdyby to všechno dobře znala.

Aeriel zvedla hlavu. Eoduin se už narovнала a přestala s napodobováním. Odhrnula si z velkých jasně modrých očí pár pramenů černých vlasů, obratně odkopla košík směrem k Aeriel, pokývla na svou otrokyni, aby šla za ní, a vydala se půvabným krokem po stezce nahoru. Aeriel si krátce povzdechla, sebrala svůj košík i košík své velitelky a v duchu si přála, kéž by *ona sama* měla služku, která by nosila její věci, kdykoli by se cítila unavená.

„Hlavu vzhůru, ty strašpytle,“ zavolala Eoduin přes rameno. „Který vampýr by o tebe stál?“

Aeriel se přestala mračit. „To jen že...“ začala, vyrazila za svou společnicí a vzápětí zakopla. Udržet na prudkém svahu rovnováhu, když v každé ruce svíráte košík, je ob-

tížné. Namáhavě se zvedla, popadla Eoduinin košík, než se mohl skutálet dolů z kopce v kotrmelcích, a doběhla svou paní. „To jen že slunce za pár hodin zapadne...“

„Za šest!“ vykřikla Eoduin se smíchem. „Máme spoustu času!“

„Ano, ale co kdyby...?“ Aerial na kluzké drolicí se skále zase málem ztratila pevnou půdu pod nohama a Eoduin ji zachytila, aniž by na ni pohlédla nebo se snad na chvíli zastavila. Aerial svírala košíky. „Ale co kdyby se jedné z nás něco stalo,“ pokračovala, „nebo kdyby se ztratila?“

„Nechceš spíš říct, co kdyby se něco stalo *tobě*?“ zeptala se Eoduin bez náznaku jedovatosti. „Nakonec ty jsi, jak se zdá, jediná, kdo tady zakopává.“ Smála se, ale nenabídla, že pomůže nést košík. „Ale při Pendarlonovi, kdybych byla věděla, že jsi tak nemotorná, asi bych vyrazila dřív, aby bylo víc času.“

Aerial se začervenala a uhnula pohledem. Eoduin měla pravdu, byla nemotorná a vedle své půvabné a obratné spoléčnice si vždycky připadala dvojnásob nešikovná. Eoduin pokrčila jedním ramenem a pohlédla na Aerial.

„Neboj se, ty můj mrzáčku. Kdyby sis snad podvrtla kotník nebo spadla a ztratila vědomí, odnesu *tebe* i oba košíky zpátky a stihnu to rychleji, než nám trvala cesta sem.“

Aerial cítila, jak rudne ještě víc, a kousala se do rtu, aby neodsekla. Není žádný mrzáček – jen je neobratná a nejistá. Eoduin to dobře věděla. Aerial zbělely klouby na rukách, jak svírala košíky. Vrhla krátký pohled na Eoduin. Starostova dcera se na ni bezelstně usmívala. Aerial pánilo v očích. Tohle byly jediné chvíle, kdy se na Eoduin zlobila, protože použila to nenáviděné slovo *mrzáček*, jen aby si ji dobírala. Tentokrát ji však zřejmě ani škádlit nechtěla. Snad to my-

slela dokonce v dobrém. Aerial uvolnila sevření a červeň jí pomalu mizela z tváří.

„A nemusíš si dělat starosti ani s tím druhým,“ ujišťovala jí její spolkečnice přátelským a shovívavým tónem. „Já neza-bloudím, takže když se mě budeš držet, taky se neztratíš.“

Aerial si povzdychla, zaplašila své myšlenky a přizpůsobila se Eoduininu tempu. Slunce jí hrálo do zad, ale ve stínu, když se pěšina schovala za skalní převis, bylo chladno jak ve studni. Když se stezka zužovala, spustila Aerial jeden košík z boku a nechala lehkou, ale objemnou pleteninu narážet do svých nohou. Stoupaly dál.

Aerial pozorovala krajinu a skály. Naslouchala stříbřitým šípkovým růžím s trnitými kalichy, které ve vzácném horském větříku cinkaly jak skleničky. Sledovala malé růžové ještěrky, jak se vyhřívají v posledních slunečních paprscích, než zase zalezou do svých otvorů ve skalách, aby prospaly další dlouhou noc. Dívala se na zkamenělé kosti ve skále, kostry ryb, úhořů a zbytky vodních rostlin z dob, kdy prudké svahy byly pouze bahnitým plochým dnem a celý svět mořem.

„Tady, tady jsou,“ zvolala Eoduin a zastavila tak prudce, že do ní Aerial skoro vrazila. Zadívávala se na rozložitý kvetoucí keř u svých nohou. Eoduin ukazovala kousek před sebe. „A támhle na kopci jsou další.“

Byly blízko vrcholu. Aerial sotva vnímala svůj dech. Obloha tady byla tmavší, slunce bělejší, Zeměkoule modřejší, hvězdy zářivější. Když Aerial pohlédla dolů, spatřila mlhavý světélkující opar převalující se u úpatí hor, nad nížinou.

„Sbírej tady,“ pobídla jí Eoduin a vzala si od ní svůj košík. „Já půjdu nahoru.“ Aerial jí sotva slyšela, protože vzduch

byl velice řídký. Eoduin očividně křičela, ale Aerial, třebaže stála jen pár kroků od ní, s obtížemi rozeznala jednotlivá slova. Přikývla v odpověď.

„Vzala sis láhev, vid?“ dotazovala se Eoduin a ukazovala vlastní prázdnou nádobu, která jí visela na řemínku na krku. Byl to jednoduchý měch na vodu pro cesty v poušti, velký několik pídí, vyrobený z bílé kozinky se slonovinou zátkou a ozdobený korálky. Aerial přikývla a poťukala na svůj menší nezdobený měch visící jí na krku.

„Dobře,“ křičela Eoduin, tiše, jakoby z velké dálky. „Zůstaň tady, na dohled – nikam nechoď. *A nic nerozlij.*“

Aerial přikývla. Eoduin si přehodila košík přes rameno a začala stoupat do posledního, nejprudšího úseku k vrcholu. Aerial sledovala, jak lehce a jistě kráčí a volnou rukou se občas zlehka dotkne skály nebo kamene, aby udržela rovnováhu. Přála si, aby se také narodila s tak dlouhými končetinami, tak sebejistá – tak krásná. Postavila svůj košík na zem, poklekla vedle keře a začala otrhávat květy.

Trumpetky rostly na drobném šedostříbrném keříku, který se vyskytoval jen na těch nejprudších srázích, kde vzduch byl vzácný a nebezpečně řídký, takže květy nerušil ani ten nejslabší větřík. Každá větev keře byla pokryta kvítky ve tvaru trumpetky: žlutavě bílými a průhlednými jak jinovatka. V trumpetkách se skrývala kapička nazlátlé šťávy, sladší než zázvor a výraznější než rum.

Aerial opatrně odtrhla z větvičky vždy jen jeden květ. Trik spočíval v tom, že se musel brát jeden květ za druhým velice pečlivě, aby při odtržení ani při vylévání z květu do vinného měchu nepřišla ani kapka nazmar. Úkol dvojnásob ztěžovalo hejno drobného hmyzu, ne většího než světlušky, které se rojilo kolem květů a okraje nádoby, až

hrozilo nebezpečí, že vypijí nektar dřív, než Aeriell přenesla kvítek z větvičky k měchu. Odháněla je jednou rukou, zatímco druhou držela pevně květ.

Aeriell odhodila první prázdnou trumpetku do košíku a obezřetně odtrhávala další a další květy. Postupně vykonávala pohyb automaticky. Začala ji bolet záda, dřevěněly jí nohy, ale dívka bolest nevnímala, zaháněla obtížné ptáčky lovící včely a pokračovala v trháni.

Obřad měl proběhnout ve vesnici při západu slunce, protože soumrak se stal v Avaricu obvyklým a příhodným časem k svatbám. Eoduin, jakožto nejstarší sestřenice nevěsty, byla pověřena, aby donesla svatební nektar a nachystala věnce z trubkovitých květů. Květy se ale směly sbírat až pár hodin před svatbou, protože vzácný nektar se snadno zkalil a křehké kvítky okamžitě uvadaly.

Aeriell vylévala obsah dalšího světlého květu ve tvaru trumpetky do láhve potažené kozinkou a najednou jí připadalo, jako by bzúčení hmyzu zesílilo a bylo pronikavější. Odhodila prázdný květ do košíku, nešlímala si zvuků okolo a soustředila se jen na opatrné oddělení dalšího kvítku. Představovala si, jak ve vesnici probíhají přípravy: zdobí se ulice prapory z bílého tylu, nevěsta se koupe...

Potom jí napadlo, že zvuk, který slyší, není nazlobené hlučení hmyzu, ale něco jiného: hlas. Eoduin mě volá, pomyslela si, zatímco odtrhávala květ ze stonku. Intenzita hlasu se prudce změnila, zesílila. Aeriell donesla květ k okraji nádoby. Ne, to není volání, uvědomila si náhle – ale ječení.

Aeriell odhodila květ a ucítila, jak jí na ruku skápla jedna kapička nektaru, horká jako slza – ne, ještě vřelejší. Spálila

ji. Vzhledla a hledala Eoduin. Košík se svatebními kvítky ležel převrácený u Eoduininých nohou. Její mladá velitelka nyní stála oněmělá a vzhlížela k obloze.

Vzápětí spatřila Aeriel křídla, velmi blízko – snášející se velká křídla: tvor s tolika křídly, že je nedovedla spočítat, všechna byla černá a všechna zuřivě rozrážela vzduch. Aeriel ucítila slabý závan na tváři – protože i když ta hrozná křídla divoce máchala, vzduch byl příliš řídký, aby mohla vyvolat něco víc než jen sotva znatelný poryv.

Křídla byla černá jak uhlí, jak noční obloha, jak Eoduinininy vlasy – ne, ještě černější, protože byla matná, nenaolejovaná. Na světle se vůbec neleskla, ani nezableskla. Pohltila veškeré světlo a zeslabila ho. Aeriel pozorovala bouřlivý temný sestup a zdálo se jí, že v srdci toho přívalu rozpoznává postavu, muže oblečeného v nějakém světlém oděvu, muže s bledou pletí – ale křídla bušila do téměř vytraceného vzduchu tak rychle, že nedokázala rozeznat jeho obličej.

Postava dospěla na vrchol hory a dosedla, ale jen zlehka – nohy v sandálech se sotva dotýkaly skály. Eoduin vykřikla hrůzou. Ačkoliv Aeriel klečela ani ne dvacet kroků od ní, zvuk jí připadal vzdálený, jako kdyby k ní doléhal z kilometrové dálky. Muž natáhl k Eoduin ruce, rázně, jako kdyby jí poroučel. Eoduin couvla. Temný anděl popostoupil blíž. Aeriel zahlédla přes zuřivé mávání křídel jen mlhavé bílé mihotání jeho šatu.

Eoduin se otočila a dala se na útěk, dolů ze svahu k Aeriel. Ale neudělala ani dva kroky a vampýr se střemhlav vrhl vpřed a popadl ji. Aeriel zaslechla dívčín pronikavý výkřik. Ikarova rychlost ve spojení s Eoduininou vahou je

oba vrhla vpřed. Mocná křídla rozrážela vzduch. Aeriell vyskočila – příliš rychle. Nohy ztuhlé po dlouhém sezení jí neunesly. Vampýr jí přeletěl nad hlavou tak těsně, že by si na něj mohla sáhnout.

Svět se zakymácel, Aeriell padala a napřáhla ruce, ne aby se ho dotkla, ale aby se uchránila před chladným míhající se stínem těch hrozivých křídel. Podlomila se jí kolena. Cítila, že jí podjíždějí nohy. Temný anděl nabíral výšku. Viděla, jak se Eoduin stále vzpouzí v jeho rukou, ale už neslyšela její křik.

Narazila loktem na zem, potom ramenem a do těla se jí zaryly ostré kamínky. Země pod ní se dala do pohybu, klouzala a ujížděla. Ikarus byl daleko, zbyla z něj jen temná skvrna na nebi. Letmo zahlédla malý stín tuctu křídel na pozadí Měsíce.

„Eoduin! Eoduin!“ křičela. Vzápětí hlavou prudce a nepříjemně narazila o zem. Necítila zátylek. Na okamžik se jí zajiskřilo před očima. Ve vlasech na temeni hlavy cítila teplé vlhko. Najednou světlo pohaslo. „Eoduin,“ vydechla slabě jen chvíli předtím, než všechna světla světa zmizela.

Aeriell si olízla rty a na jazyku jí popálil sladký květinový nektar. Ležela na tvrdé, svažující se zemi. Rozeklané kamínky jí tlačily do zad jako zhnisané boláky od neštovic. Na hrudi cítila tlak své láhve z kozinky a na tváři a hrdle zase teplo, jak se tam rozlil obsah. Ležela na svahu, hlavou dolů. Prsty na nohou měla úplně necitlivé. To všechno poznala, aniž otevřela oči.